

Det avgörande skedet.

Det har skett en avsevärd ökning av händelsernas tempo i Frankrike. Hittills har vi varit tvungna att bedöma situationens *förrevolutionära* karaktär på grundval av teoretiska analyser och enskilda politiska symptom. Nu talar fakta för sig själva. Utan att vara rädda för överdrifter kan vi säga att det i Frankrike bara finns två partiledningar som inte kan se och förstå, eller vägrar att inse hur djup den revolutionära krisen är. Det är "socialisterna" och "kommunisterna". Vi borde naturligtvis lägga till de "oberoende" fackföreningsledarna. Arbetarmassorna tar till direkta handlingar och skapar på så sätt en revolutionär situation. Borgarklassen är dödligt förskräckt för händelseutvecklingen. Bakom kulisserna, mitt för näsan på regeringen, vidtar den åtgärder för att försvara och rädda sig själv, för att luras, krossa och kräva en blodig hämnd. Bara de "socialistiska" och "kommunistiska" ledarna fortsätter att babbla om Folkfronten, som om klasskampen inte redan har rivit ner deras usla korthus.

Blum säger: "Landet har givit Folkfronten sitt mandat, och vi kan inte överskrida ramarna för detta mandat." Blum lurar sitt eget parti, och tänker lura proletariatet. Stalinisterna (de kallar sig fortfarande "kommunister") hjälper honom. Faktum är att socialisterna och kommunisterna har använt valmaskinens alla knep och snaror för att våldföra sig på de arbetande massorna, till förmån för en allians med den borgerliga radikalismen. Krisens innersta politiska väsen är att *folket äcklas av radikalerna och deras Tredje republik*. Fascisterna försöker utnyttja detta. Men vad har socialisterna och kommunisterna gjort? De har inför folket ställt upp som radikalernas garant. De har framställt radikalerna som förtalade oskulder. De har försäkrat arbetarna och bönderna att räddningen ligger... hos Daladiers ministär. Det var hela valkampanjens ledmotiv. Hur svarade massorna? Med att ge kommunisterna, i egenskap av den yttersta vänstern, oerhört många fler röster och parlamentsplatser. Massorna har fortfarande inte insett de svängningar och sicksackmanövrar som sovjetdiplomatens legoknektar genomför, eftersom massorna inte har provat dem i verkligheten. *Massorna lär sig bara genom handling, de har inte tid med teoretiska studier*. När en och en halv miljon väljare röstar på kommunisterna, så vill de säga: "Vi vill att ni gör samma sak i Frankrike som de ryska bolsjevikerna gjorde i sitt land 1917." Det är vad befolkningens mest aktiva del, de som kan kämpa och garantera Frankrikes framtid, vill. Det är valets första lärdom.

Trots den ganska stora utbrytningen av "förnyare", har socialisterna i stort sett behållit sin gamla röstsiffra. Även här gav massorna sina "ledare" en präktig läxa. "Förnyarna" ville till varje pris ha en kartell, det vill säga samarbete med den republikanska borgarklassen i namn av att rädda "republiken" och få den att blomstra. De bröt med socialisterna just på denna fråga, och ställde upp mot dem i valet. Väljarna vände "förnyarna" ryggen. För två år sedan förutsade vi att den kommande politiska utvecklingen i första hand skulle krossa de smågrupper som närmade sig radikalerna. I konflikten mellan socialisterna och "förnyarna" har massorna fördömt och förkastat de mest systematiska och beslutsamma, mest högljudda förespråkarna för en allians med borgarklassen. Det är valets andra lärdom.

Socialistpartiet är inget arbetarparti vare sig i sin politik eller till sin sociala sammansättning. Det är de nya medelklassernas (ämbetsmän, tjänstemän, etc) och delvis småbourgeoisins och arbetararistokratins parti. Utan tvekan skulle en ordentlig analys av valresultatet visa att socialisterna förlorade en betydande del arbetare och fattigbönder till kommunisterna, medan de vann stora delar av medelklasserna från radikalerna. Det betyder att småbourgeoisin går åt vänster, bort från radikalerna och mot socialisterna och kommunisterna, medan grupper av mellan- och

storbourgeoisin går från radikalerna åt höger. Omgrupperingarna sker längs klasslinjerna och inte längs "Folkfrontens" konstgjorda linjer. Krisens revolutionära karaktär visar sig i att de politiska förhållandena snabbt polariseras. Det är den tredje grundläggande lärdomen.

Väljarna har alltså uttryckt sin vilja – så långt detta nu är möjligt i den parlamentariska tvångströjan – och det är inte för Folkfrontens politik utan mot den. Visserligen förvrängde socialisterna och kommunisterna arbetarnas politiska vilja ännu mer genom att under den andra valomgången dra tillbaka sina kandidater till förmån för de borgerliga radikalerna. Trots det gick radikalerna stukade ur prövningen, och förlorade en tredjedel av sina parlamentsplatser. *Le Temps* skriver: "Det beror på att de har gått i koalition med revolutionärer." Daladier replikerar: "Utan Folkfronten hade vi förlorat ännu fler röster." Daladier har alldeles rätt. Om socialisterna och kommunisterna hade drivit en klasspolitik, det vill säga kämpat för en allians mellan arbetarna och de halvproletära elementen i staden och på landsbygden, en allians som riktades mot hela borgarklassen inklusive dess ruttna radikala flygel, så hade de fått betydligt fler röster, och radikalerna hade förvandlats till en obetydlig grupp i riksdagen.

Alla politiska fakta visar att det inte finns någon grund för Folkfronten, varken i Frankrikes samhällsförhållanden eller i massornas politiska stämningar. Politiken är påtvingad uppifrån: från den radikala borgarklassen, från socialistiska affärsmän och karriärister, från sovjetdiplomaterna och deras "kommunistiska" lakejer. Tillsammans har de möjliggjort detta med hjälp av det mest oärliga av alla valsystem, för att lura och politiskt plundra massorna och förvränga deras verkliga vilja. Till och med under dessa förhållanden lyckades massorna ändå uttrycka sin vilja: inte en koalition med radikalerna utan stärkt arbetarna mot borgarklassen i sin helhet.

Om revolutionära kandidater hade ställt upp i den andra valomgången i alla de valdistrikt där socialisterna och kommunisterna drog sig tillbaka till förmån för radikalerna, så hade de utan tvivel fått en betydande mängd röster. Det är olyckligt att inte en enda organisation var förmögen till ett sådant initiativ. Det visar att de revolutionära grupperna inte hänger med i händelseutvecklingen utan föredrar att vända kappan efter vinden och slingra sig undan istället för att agera. Det är en sorglig situation. Men massornas allmänna inriktning är helt klar.

Socialisterna och kommunisterna gjorde allt för att bereda vägen för Herriots regering – i sämsta fall Daladiers regering. Vad gjorde massorna? De *vingade* Blumregeringen på socialisterna och kommunisterna. Är det inte en röst direkt riktad mot Folkfrontens politik?

Eller krävs det mer bevis? Demonstrationen till minne av kommunarderna överträffade alla tidigare demonstrationer i Paris i år. Ändå hade inte och kunde inte radikalerna ha något med denna demonstration att göra. Paris' arbetarmassor har med oförliknelig politisk instinkt visat sin beredskap att komma i flerdubbel antal när de inte är tvungna att tolerera en avskyvärd förbrödning mellan sina ledare och de borgerliga utsugarna. Den mäktiga demonstrationen 24 maj är det arbetande Paris' mest övertygande och oföränderliga förkastande av Folkfrontens politik.

"Men ett parlament utan Folkfronten, där socialister och kommunister hursomhelst inte skulle få majoriteten, skulle vara dött", och radikalerna skulle – fasa över alla favoriter! - drivas i "armarna på reaktionen". Detta resonemang är värdigt de feiga brackor som står i ledningen för Socialist- och Kommunistpartierna. *Att parlamentet är livlöst är en oundviklig följd av krisens revolutionära karaktär.* I viss mån går det att dölja denna livlöshet med en rad politiska bedrägerier, men så småningom kommer den att avslöjas i alla fall. För att inte driva de in i mörkret reaktionära radikalerna i "armarna på reaktionen", måste man tillsammans med radikalerna försvara kapitalismen. Detta och endast detta är Folkfrontens uppdrag. Men arbetarna hindrar dem.

* * * *

Parlamentet är dött därför att det inte finns någon utväg längs den parlamentariska vägen. Med den fina revolutionära instinkt som kännetecknar de franska arbetarna har de än en gång osvikligt tagit fasta på detta drag hos situationen. De första varningssignalerna kom i Toulon och Brest. Soldaternas protester mot *Rabiot* (förlängningen av tjänstgöringstiden) var den allra farligaste formen av massaktion mot den borgerliga samhällsordningen. Slutligen, samtidigt som Socialistpartiets kongress enhälligt (tillsammans med den tomma pratmakaren Marceau Pivert)

antog "Folkfrontens" mandat och gav det till Leon Blum, under de dagar då Blum synade sig själv i spegeln från alla håll, gjorde regeringsgester och regeringsupprop i förväg, och kommenterade dem i artiklar som alltid hade mycket att säga om Blum men aldrig något om proletariatet – just under dessa dagar rullade en mäktig strejkvåg, en verklig vårfloed av strejker över Frankrike. Trots att de saknade ledarskap lyckades arbetarna djärvt och säkert avbryta arbetet och ockupera fabrikena.

Kapitalismens nya polis, Salengro, hann knappt komma till makten innan han (precis som Herriot, Laval, Tardieu eller de la Rocque skulle ha gjort) skyndade sig att förkunna att han skulle skydda "sammanslutningen mot anarki". Denne man kallar den kapitalistiska anarkin för ordning. Han kallar kampen för ett socialistiskt samhälle för anarki. Med sina fredliga ockupationer av fabriker och fabriksanläggningar säger arbetarna: "Vi vill bli herrar i de byggnader där vi hittills bara varit slavar."

Leon Blum är dödsförskräckt och vill skrämman arbetarna. Han säger: "Jag är ingen Kerenskij, och även om så vore fallet kommer det ingen Lenin och ersätter Kerenskij, utan någon annan." Man skulle kunna tro att den ryske Kerenskij hade förstått Lenins politik, eller hade förutsett hans ankomst. Faktum är att Kerenskij, som är förvillande lik Blum, brukade försäkra arbetarna, att om han skulle förlora makten så skulle inte bolsjevismen komma till makten, utan "någon annan". Precis på den punkt där Blum försöker skilja sig från Kerenskij, där apar han slaviskt efter honom. Men det är sant att om det skulle hänga på Blum så bereder han vägen för fascismen och inte för proletariatet.

Det mest kriminella och avskyvärda i denna situation är kommunisternas agerande: de har lovat ett orubbligt stöd till Blumregeringen utan att gå med i den. "Vi är alltför hemska revolutionärer", säger Cachin och Thorez, "vi skulle kunna skrämman livet ur våra radikala kollegor. Det är bäst att vi stannar utanför regeringen." Att regera bakom kulisserna är tio gånger farligare än att göra det öppet och tydligt. Faktum är att kommunisterna vill upprätthålla sin täckmantel av självständighet utåt, för desto bättre kunna underordna massorna under Folkfronten, det vill säga under kapitalismens disciplin. Men även här står klasskampen i vägen. Utan nåd har en enkel och ärlig mastrejk krossat Folkfrontens mysterier och mystifieringar. Folkfronten har redan fått sin dödsstöt. Från och med nu kan den bara dö en långsam död.

Det finns ingen utväg längs parlamentarismens väg. Blum kommer inte att kunna uppfinna något krut, eftersom han är rädd för det. Folkfrontens intriger kan bara förlänga parlamentarismens dödsstrid och ge de la Rocque tid att förbereda nya och kraftigare slag... om inte revolutionärerna förekommer honom.

Efter 6 februari hade vissa otåliga kamrater uppfattningen att *uppgörelsen* skulle äga rum "imorgon", och att det av det skälet var nödvändigt att genomföra någon sorts mirakel. En sådan "politik" kunde bara tvinga fram äventyrliga aktioner och sicksackmanövrar, som i betydande grad har bromsat det revolutionära partiets tillväxt. Det går inte att ta tillbaka den tid som gått förlorad, för det finns inte mycket tid kvar. Det går inte ens idag att bestämma något datum. Men efter den stora strejkvågen kan händelserna bara utvecklas mot revolution eller mot fascism. Den organisation är inte värdig namnet revolutionär som inte kan hitta sig en bas i den nuvarande strejkrörelsen, som inte kan förena sig med de kämpande arbetarna. Medlemmarna i en sådan organisation borde söka sig en plats på fattighuset eller i frimurarlogerna (under Marceau Piverts beskydd)!

I Frankrike finns massor av damer av båda könen, ex-kommunister, ex-socialister, ex-syndikalister, som lever en grupp- eller klickexistens, utbyter intryck i slutna rum, och tycker att tiden ännu inte är mogen för deras upplysta deltagande. "Det är fortfarande för tidigt." När de la Rocque har anlänt kommer de att säga: "Nu är det försent." Det finns gott om sådana tänkare, speciellt inom de Upplystas Skrås vänsterflygel. Det vore brottsligt att slösa ens ett ögonblick på detta herrskap. Låt de döda begrava de döda!

Frankrikes öde avgörs idag inte i parlamentet, inte på de försonliga tidningarnas redaktioner (varken de reformistiska eller stalinistiska), och inte bland skeptiker, grinollor och frasmakare. Frankrikes öde avgörs på fabrikena, där en väg ur kapitalismens anarki har pekats ut i handling.

Revolutionärernas plats är på fabrikerna!

De eklektiska hopkoken från Kominterns senaste kongress jämställer koalitionen med radikalerna med att skapa aktionskommittéer, det vill säga frön till sovjeter. Dimitrov och hans inspiratörer tror på allvar att det går att kombinera klassarbete och klasskamp, ett block med borgarklassen med proletariatets kamp om makten, vänskap med Daladier med att bygga sovjeter. De franska stalinisterna har bytt namn på aktionskommittéerna och kallar dem Folkfrontskommittéer, och tror att de i och med det skulle kunna göra revolutionär kamp förenlig med att skydda den borgerliga demokratin. De pågående strejkerna krossa denna bedrägliga illusion. Radikalerna fruktar strejkerna. Socialisterna fruktar radikalernas rädsla. Kommunisterna fruktar bådas rädsla. Det enda som kan förverkliga kommittéernas paroller är en verkligt revolutionär organisation som är orubbligt hängiven massorna, deras sak och deras kamp. Ännu en gång har de franska arbetarna visat att de är värdiga sitt historiska rykte. Vi måste lita på dem. Sovjeterna har redan uppstått ur strejkerna. Masstrejken är en naturlig del av den proletära revolutionen. För närvarande kan aktionskommittéerna bara vara kommittéer för de strejkande som tar över fabrikerna. Aktionskommittéerna måste upprätta band med varandra, mellan de olika industrierna, fabrikerna, arbetardistriktet, och städerna. De måste mötas i varje stad, i varje produktionsgrupp i regionen och slutligen i en kongress för alla aktionskommittéer i Frankrike. Det är den nya samhällsordning som måste ersätta den rådande anarkin.

5 juni 1936